

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן. ח.

עין משפט גר מצוה

א ע מיי פ"ט מהלכות
טומאת צרעת הלכה ו
קמט עיניו ללד:
עא ב מיי שם ה' ה:
עב ג מיי פ"ח מהל' אכל
הלכה ג קמט לאחיו עה
ועשן דרנבן ג טו"ש י"ד
ס"י מג ספק ד:
עג ד מיי שם הלכה ו פ"ו
מהלכות י"ט הלכה כד
קמט לאחיו עה טו"ש י"ח
ס"י קמט ספק ג וטו"ש י"ח
י"ד מיי שמו ספק ח:
עד ה ו מיי פ"ח מהל'
הלכה ח טו"ש י"ח
י"ד ס"י מג ספק ח:

דהא עצים ואבנים לא מטמא. ואפ"ה מטמאן כעין עלים ואבנים
לאו דוקא דהא מן במסכת נגעים (פ"ב מ"ה) לרבי יהודה
אפילו חבילי קש וחבילי תבן וא"כ לרבי לומר א' דרבי נמי מודה לר'
יהודה וכן משמע מדלא מסיק דרבי סבר לה כר' שמעון דפליג התם:
מאי וביום יש יום שאתה רואה.

משמע לאזי דר' יהודה דריש
ו"ו וכן פ"ק דסנהדרין (דף יד. ושם)
גבי וטפוטין ופ' אלו מליאות (ב"מ
דף כו.) גבי ומלאת וקשה איהו גופיה
לא דריש ו"ו דואם המר ימיר צ"ק
דממורה (דף יד. ב:) וצסוף פרק טרף
צקלפי (יומא ד' מה.) גבי והאש ושמה
דריש ליה לדרשה אחרתא מיהו הכא
קשה טפי כיון דר' יהודה דריש ו"ו
מאי טעמא לא אמר רבא דהכא
נמי דריש ו"ו למה חולק על אביי
היה לו ומה דלענין פניו דוקא
אפילו לא דריש ר' יהודה ו"ו הכא
להאי דרשה יש ליישבה (א):

נפקא ליה מבנגע נראה לי ורא
אדורי. תימיה דהא לעיל
אמר רבא לר' יהודה חידוש הוא ולא
גמרינן מיניה (א) ולפירוש שפירש דרבי
יהודה לטעמיה דמנריך ופינו צננים
וצננים ניהא דלענין פניו דוקא
חידוש ועי"ל כיון דלאורו (ב) אינו יכול
לראות צנא נר א"כ פוסל מטעם
רתיא יש לנו ללמוד הימנו כיון
דחוינן דבעלמא נמי אשכחנא קפידא
צנאיה טפי מעולי רגלים (ג) דבעינן
שתי עינים ובעינן נמי שלא יהא יום
המעוין ותימיה דהכא משמע דרבא
ממעט לילה מהאי קרא וצ"י אחד
דיני ממונות (סנהדרין ד' לד: ושם)
מייתי קרא וציוס הראות צו והיינו
(כאזי ו) ו"ל דלורחיה דהש"ס (ז) לאחיי
דרשות הפשוטים יומר ושמה אי לא
כמצ כנגע נראה לי הוה מוקמינן
וציוס הראות למעוטי לילה וכן צ"י
דמגילה (דף כו.) ולא מוהלנין אלא
ציוס דריש התם מציוס השמניי ציוס
ולא צלילה וצ"י ר' אליעזר דמילה
(שבת קכז.) ושם דריש מינייה ציוס
אפילו בשבת ומצן שמונת ימים
דרשינן ימים ולא לילות וצ"י (ה) המובל
(צ"ק דף פו.) מייתי שבה נעורים
לאציה מצנעוריה צית אציה וצריש
פ"ק דקדושין (דף קא.) מוקי ליה
בהפדת נדרים דוקא ושבה נעורים
נפקי מוכי ימכור וגו' וכן צ"י קמא
קדושין (ג: דף יז.) מייתי ספר כורחה
ואין דבר אחר כורחה מספר
כריתות וצפרק [המציא גען] (גיטין)

דהא עלים. פשוטי כלי עץ לא מקבלי טומאה:
כלומר אע"ג דליף טומאה דגופיה מטומאה דלאו גופיה לדבר הרשות
מוזרה הכהן אנטרין ציוס הראות צו: **אכל טומאה דגופיה אימא לא.**
דלא ליף טומאה דגופיה מטומאה דלאו גופיה לדבר הרשות מוזרה
הכהן דהוה אמינא חידוש הוא קמ"ל
וציוס הראות דהיינו טומאה דגופיה
דממתיין לו לדבר מלוה והואיל
ואשכחן דממתיין לו לטומאה דגופיה
מיהא לדבר מלוה אית ליה נמי כח
למילף מלוה הכהן דממתיין לטומאה
דגופיה לדבר הרשות נמי אף על גב
דחידוש הוא: **כולה קרא יסירא.**
כלומר כולה מיצה ציוס הראות קרא
יסירא: **מראה עיני ההן.** משמע
ציוס שיכול לראות: **לי ולא לאורי.**
שאין לרין לאור הנר דהיינו ציוס
וצהוה שעתא נמי וצא הכהן אלא
לדון רואין אלא ציוס: קמ"ל וציוס
הראות צו דצו היינו טומאה דגופיה:
מתני' מלקט אדם עלמוס אצו
ואמו. ומוליך למקום אחר לקוצבין
צקצרות אבותם: **מפני ששמחה היא**
לו. שקוצבין צקצרי אבותיו ולא
מלטער צמועד: **לי וסי אומר.** לא
ילקט מפני שאכל הוא לו: לא
יערער על מסו. אס מת לו מת
חדש או חדשים קודם המועד. לא
יערער מפרש צגמ' כד הדר ספדנא
צבערבא כלומר שלא ישכור ספדן
לחזור על קרוביו לומר צכו עמי כל
מרי נפש: לא יספידו. שאס מת
לו מת צמוך שלשים יום לפני הרגל
לא ישכור ספדן להספידו ושלשים יום
אחריוהו קאי וטעמא דשלשים יום
מפרש צגמ': **גמ' הרי הוא מהאכל**
עליו. וקשיא לרבי מאיר דאמר
מפני ששמחה היא לו: **אפילו צרויין**
צפדינו. שאינו מלקטן ואינו רואה
אותן הרי זה מהאכל כל זמן שלא
נקצרו: **מפני ששמחה הרגל עליו.**
כלומר הרבה הוא עוסק בשמחה
הרגל ואינו מלטער צמלקט עצמות
אצו ואמו: **יצון עמיה.** (אפילו)
הכי אסור למימר צמועד היינו לא
יעורר על מתו: **אמר רב (נחמן)**
מעשה נוי. כלומר שהיו לו מעות
אשמו להספדינן ומנעו מלעלות לרגל:
לפי

(א) שמחות פ"י,
(ב) [ההלכה] וצ"י אמת
ואמר לה כ"ו, (ג) ונע"ש
מוקפות ממות ה': ד"ה
ו"ו ומוקפות סנהדרין יד.
ד"ה ור"ש, (ד) [ההלכה] ור"ש
מגינה, (ה) ונ"כ מוקפות
מגינה כ. וצפדינן ל':
ד"ה דמי וצמחם קו.
ד"ה המורה (א), (ב) צנני שם
לא מייתי שום קרא ע"ש
שם ומוקפות, (ג) וקיימא
פירכה ללעיל דמנפיי
ואלצטרין וציוס הראות הוא
אית ליה לאציי משמעות כו
עד לא דריש ומפיוהו הו
דריש ליה נמי שפיר ע"כ
נראה לי כ"ל ו"ה צמולופ
גראקא, (ח) ונע"ש מוס'
סנהדרין כ. ד"ה אין לך,.

תורה אור השלם

1. ואם פרוח תפרח
הצרעת בעור ובסנהדרין
הצרעת אחר כל עור
הצנע מראשו ועד רגליו
לכל מראה עיני הבחון.
ויקרא ג' יב
2. ובא אשר לו הבית
והציד לבחון לאמר בנגע
נראה לי בבית.
ויקרא יד לה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה נפקא ליה וכו'
וספר כריתות איצטריך
לדרשה אחרתא. וע"ש
מוק' וצמחם דף ק"ח ע"א
ד"ה המורה וצמחיה דף
טו ע"א מוס' ד"ה עמות:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תוס' ד"ה דהא וכו'
דרבי נמי מודה לר' יהודה
כ"ז ע"י רבי הלוי שפי'
מהלכות טומאת צרעת
הלכה ד' דוקו: [ב] ד"ה
הקשו עליו וכו' ולפי שפי'
דריש לטעמיה דמנריך
ופני צננים וצננים מנחם.
כ"ז ע"י רבי הלוי שפי'
[ג] בא"ד י"ל היינו תמלת
ד"ן. כ"ז כ"ל ה"ה ואח"כ
ומתחיל הדיבור ואחי וכו'.
וכ"כ כ"ס שטעם צלמה פ'
חזירע וע"י נקצבין אפין
דף קמ"ח י"ח ע"ש:
[ד] בא"ד ומלמא דלתי'
מק"ו טורח וכו' וכו' אפין
כ"ז כורחה דצריה כמ"ס
לעיל ע"ג: דלא היה צריך
קרא ציוס הראות וגו'
לכמוז דמשמעותו לדבר
מלוה קח הו"ל לפרש ולק"מ
דבר הרשות דגופי ולק"מ
מפני ש' צוה על
התוס' דרו"ק וצמחמות
קרא ציוס משמע להדי'
לדבר מלוה ומ"ש מוס'
לעיל ד"ה דבר הרשות כ"ו:

הגהות מהר"י לנדא

[א] תוס' ד"ה נפקא ל'
וכי משמע כשהאסור
חידוש אין ללמוד מיהו
קולא. כ"ל כשהאסור מוחזק
אין ללמוד ממנו אסור ועי'
צמח' סנהדרין כ ע"א
ד"ה ואין לך וכו'. ועי'
גנוע מיהוה מנחם
כששמעותו ל"י צ"ח צמח'
י"ד:

רבינו הנואל

דהא עצים ואבנים כבלי
עלמא לא מיטמו והבא
מיטמו בנגעים, הלכך
חידוש הוא ומחודשא לא
גמרינן ופשוטה היא, ועוד
אמר ר' מאיר מלקט
אדם עצמות אביו ואמו
במועד. (א) אוקמא מפני
שמחמת הרגל עליו ואינו
מתאבל עליהן, אבל בשאר
הימים וזולתי המועד,
המלקט עצמות אביו ואמו
מתאבל עליהן כל היום,
ולעבר אינו מתאבל עליהן.
אמר רב תסמא ואפילו
צרויין בסדינו, יודשמי
תני המעביר ארון ממקום
אין בו משום
ליקוט עצמות, ר' יוסי
אומר לעולם אין בהן
משום ליקוט אלא אם כן
מבדילין אותן באפקדיסין
ממקום למקום. ר' מאנ
הורה לר' הלל לקרוע
ולתאבל, כ"י אחא
דאמר שי ליקוט עצמות
בארון של עץ, והורה לו
שלא להטמאות, כ"י יוסי
דאמר אין ליקוט עצמות
בארון ואפי' של עץ. תני

דהא עצים ואבנים לא מטמא
עלמא לא מיטמו והבא
מיטמו בנגעים, הלכך
חידוש הוא ומחודשא לא
גמרינן ופשוטה היא, ועוד
אמר ר' מאיר מלקט
אדם עצמות אביו ואמו
במועד. (א) אוקמא מפני
שמחמת הרגל עליו ואינו
מתאבל עליהן, אבל בשאר
הימים וזולתי המועד,
המלקט עצמות אביו ואמו
מתאבל עליהן כל היום,
ולעבר אינו מתאבל עליהן.
אמר רב תסמא ואפילו
צרויין בסדינו, יודשמי
תני המעביר ארון ממקום
אין בו משום
ליקוט עצמות, ר' יוסי
אומר לעולם אין בהן
משום ליקוט אלא אם כן
מבדילין אותן באפקדיסין
ממקום למקום. ר' מאנ
הורה לר' הלל לקרוע
ולתאבל, כ"י אחא
דאמר שי ליקוט עצמות
בארון של עץ, והורה לו
שלא להטמאות, כ"י יוסי
דאמר אין ליקוט עצמות
בארון ואפי' של עץ. תני

דף כ"א:) מפקי לה רצון מוכתב לה * וספר כריתות אנטרין לדרשה אחרתא ומיהו תימיה היאך וכול ליישב הסוגיא דפרק אחד דיני ממונות (סנהדרין דף לה:) אליצא דרבא דמייתי דין ציוס מנגעים וצבלמא לוי מייתי מוציוס הראות צו מלינו לאוקמי צגמנר דין אלא כנגע (ג) נראה לי היינו תחילת דין (א) ואזי דלמא אי מהתם הני מילי דטומאה לאו דגופיה (א) וקיימא פירכה דלעיל דגופיה דאית ליה לאציי משמעות דורשין איכא צינייהו דמשמע דרבי יהודה לא דריש מופינו הוה דריש ליה נמי שפיר ואלצטרין וציוס הראות ע"כ נראה לי דה"פ לעיל משמעות דורשין איכא צינייהו רצי סבר דציוס הראות אנטרין לדרשה אחרתא דציוס ולא צלילה כדפרישית נמי לעיל ורבי יהודה סבר דתרווייהו דרשינן ואלצטרין לתרי קראי כי היכי דאית ליה לרבי דמופינו ה"ה טומאה דלאו גופיה קמ"ל וציוס ומציוס לא שמעינן אלא לדבר מלוה קמ"ל ופינו ולפי זה לר"ע דממתיין לדבר הרשות דהא דתרווייהו דרשי ופינו כדפרישית (א) ומלמא דלתיא מק"ו טורח וכתב לה קרא דהיינו דבר מלוה וקשה קתא אליצא דרבי יהודה שיש צמורמא חידוש אין ללמוד הימנו קולא דקאמר משום חידוש הוא דהא עלים ואבנים לא מטמאן אין ללמוד ממנה אלא דכוחיה אמרינן פרק כל הבשר (חולין דף קט. ושם) צשר צחלב חידוש הוא ופירש צנינו יעקב דאי תרי ליה כולי יומא צחלבא שרי וכי מצשל ליה אסור והחידוש אינו מן האסור צדדיה האסור והאי לחודיה שרי דהא כלאים מן כל חלה שרי וצבאטרפות אסורי צדמסיק צ"י אלו עוצרין (פסחים דף קד. מ: (א) משמע כשהאסור חידוש אין ללמוד ממנו קולא מהאי טעמא היה מיישב צנינו יצחק צר אצרהס הדיא דעדים וזמנין דחידוש הוא: (ב) ורמיניהו המלקט בו, צמח' שמחות (פרק י"ב ע"ש) והוה מלי לשנויי הא מני ר' יוסי היא דלמנר צמסנה אכל הוא לו: **ולעירב אינו מתאבל ואמר רב חסדא.** צלל דרצ חסדא הקשה היטב אלא קך רגילות הש"ס אגב גררר להציא פירוש הצרימא דלפילו צרויין לו צקדינו אינו מתאבל לערב ויש מפרשים דארישא קאי אפילו צרויין לו צקדינו כמה ימים צריך להתאבל כל זמן שרואה אותו ופי' קמא ניהא טפי אכל לא שייך הכא כל כך לפירוש ראשון דהא מסיפא אינו מתאבל לערב לא מלי להקשות על המשנה על אס מרישא וצריך לומר דמייתי סיפא אגב גררר אלא דרצ חסדא לגררר: